

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący- Sędzia SO Krzysztof Kamiński – spr.

Sędziowie: SO Wiesław Oksiuta

SO Marek Wasiluk

Protokolant Teresa Lasota

w obecności prokuratora Elżbiety Korwell, po rozpoznaniu w dniu 19.12.2014 r. sprawy D. K. oskarżonego o czyny z art. 244 k.k., art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 178a§4 k.k. na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego oraz jego obrońcę od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 25 lipca 2014 r. (sygn. akt II K 514/13):

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. M. kwotę 516,60-zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze, w tym 96,60-zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem podatku VAT.

III. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1) D. K. został oskarżony o to, że

1. w nocy 25 – 26 kwietnia 2013 roku w rejonie miejscowości I., powiat (...), P.(...)- G., powiat (...), I., powiat (...), na drodze publicznej, kierował samochodem osobowym marki O. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego na mocy wyroku przez Sąd Rejonowy w Przysusze w sprawie o sygn. II K 543/09 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, tj. o czyn z art. 244 k.k.

2. w nocy 25 – 26 kwietnia 2013 roku w P.(...)powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu w K. K. (1)z terenu posesji numer (...)dokonał zaboru w celu przywłaszczenia niezabezpieczonego skutera marki K. (...)nr rej. (...)nr (...)o wartości 2.750 zł, czym działał na szkodę J. B., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

3. w nocy 15 maja 2013 roku w godz. 22.30 – 24.00 w B. dokonał kradzieży z włamaniem do samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...) wartości 7.000 złotych, z parkingu niestrzeżonego przy ul. (...) w ten sposób, że korzystając z nieuwagi pokrzywdzonego, bez jego wiedzy i zgody, zabrał z mieszkania pozostawione bez opieki kluczyki do samochodu, a następnie po otwarciu nimi auta zabrał je w celu przywłaszczenia wraz ze znajdującymi się w bagażniku auta narzędziami o łącznej wartości około 5.000 zł w postaci: zaciskarki do rur, szlifierki kątownej marki M., wiertarki marki (...), kompletu wiertel w rozmiarach od 6 do 32, wiertarki M., 3 sztuk skrzynek z różnymi narzędziami, wyrzynarki, młota udarowego marki (...) oraz nawigacji samochodowej, czym spowodował straty w łącznej wysokości około 12.000 złotych na szkodę J. M. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia co najmniej 6

miesiące kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

4. w nocy 15 maja 2013 roku około godz. 22.30 – 24.00 w B., będąc uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, kierował samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, zawartość alkoholu przekraczała 0,5‰ we krwi, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat orzeczonego na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Przysusze w sprawie o sygnaturze II K 543/09, tj. o czyn z art. 178a§4 k.k.

5. w dniu 17 maja 2013 roku na trasie B. – W., drodze publicznej, kierował samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego na mocy wyroku przez Sąd Rejonowy w Przysusze w sprawie o sygn. II K 543/09 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, tj. o czyn z art. 244 k.k.

6. w dniu 18 maja 2013 roku na trasie W. – B. - P., drogach publicznych, kierował samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego na mocy wyroku przez Sąd Rejonowy w Przysusze w sprawie o sygn. II K 543/09 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, tj. o czyn z art. 244 k.k.

7. w dniu 19 maja 2013 roku w B. i okolicach, na drodze publicznej, kierował samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego na mocy wyroku przez Sąd Rejonowy w Przysusze w sprawie o sygn. II K 543/09 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, tj. o czyn z art. 244 k.k.

8. w dniu 20 maja 2013 roku na trasie B. – P., drodze publicznej, kierował samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego na mocy wyroku przez Sąd Rejonowy w Przysusze w sprawie o sygn. II K 543/09 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, tj. o czyn z art. 244 k.k.

9. w dniu 21 maja 2013 roku na trasie B. – C. – O. – T. – S., drodze publicznej, kierował samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego na mocy wyroku przez Sąd Rejonowy w Przysusze w sprawie o sygn. II K 543/09 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, tj. o czyn z art. 244 k.k.

10. w dniu 22 maja 2013 roku na trasie S. – O. – S., drodze publicznej, kierował samochodem osobowym marki V. (...) nr rej. (...), czym nie zastosował się do orzeczonego na mocy wyroku przez Sąd Rejonowy w Przysusze w sprawie o sygn. II K 543/09 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, tj. o czyn z art. 244 k.k.

2) K. K. (2) został oskarżony o to, że:

11. w nocy 25 – 26 kwietnia 2013 roku w P.(...)powiat (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. K.z terenu posesji numer (...),dokonał zaboru w celu przywłaszczenia niezabezpieczonego skutera marki K. (...)nr rej. (...)nr (...)(...)o wartości 2.750 złotych, czym działał na szkodę J. B., tj. o czyn z art. 278§1 k.k.

3) J. M. (2) został oskarżony o to, że:

12. w okresie od 26 kwietnia 2013 roku do dnia 23 maja 2013 roku w miejscowości G., rejonu (...), na posesji numer (...)przyjął od K. K. (1)i D. K., a następnie pomagał w ukryciu skuter marki K. (...)nr rej. (...)nr (...)(...)o wartości 2.750 złotych wiedząc, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działał na szkodę J. B., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

4) G. K. (1) została oskarżona o to, że

13. w okresie od 26 kwietnia 2013 roku do 23 maja 2013 roku w miejscowości G., rejonu (...), na posesji numer (...)przyjęła od K. K. (1)i D. K., a następnie pomagała w ukryciu skutera marki K. (...)nr rej. (...)nr (...) (...)o wartości 2.750 złotych, o którym na podstawie towarzyszących okoliczności powinna i mogła przypuszczać, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, czym działała na szkodę J. B., tj. o czyn z art. 292§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem z dnia 25 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 514/13:

I. oskarżonego D. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z tym, że w zakresie czynu z punktu 3 ustalił, iż wartość zabranych narzędzi wynosiła 4.750 zł, a łączna wartość strat wyrządzonych tym czynem wynosiła 11.750 zł i za:

a) czyny opisane w punktach 1, 5, 6, 7, 8, 9 i 10 na mocy art. 244 k.k. skazał go za każdy z tych czynów, przyjmując zaś, że stanowią one ciąg przestępstw, na mocy art. 244 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

b) czyn opisany w punkcie 2 na mocy art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał go, a na mocy art. 278§1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

c) czyn opisany w punkcie 3 na mocy art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał go, a na mocy art. 279§1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

d) czyn opisany w punkcie 4 na mocy art. 178a§4 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 85 k.k., art. 86§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. K. karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 278§1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

IV. oskarżonego J. M. (2) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. skazał go, a na mocy art. 291§1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

V. Oskarżoną G. K. (1) uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na mocy art. 292§1 k.k. skazał ją na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Na mocy art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§1 pkt 1 k.k., art. 73§1 k.k. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonym K. K. (1) i J. M. (3) na okresy próby wynoszące po 4 (cztery) lata, a G. K. (1) na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata i oddał oskarżonych w okresach próby pod dozór kuratora.

VII. Na mocy art. 42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat.

VIII. Na mocy art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu D. K. okres zatrzymania w sprawie w dniach 23 i 24 maja 2013 r. (dwa dni) oraz okres tymczasowego aresztowania od dnia 18 listopada 2013 r. do dnia 23 stycznia 2014 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

IX. Zasadził od oskarżonych K. K. (1) i J. M. (2) na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 180 złotych tytułem opłat i obciążył ich pozostałymi kosztami sądowymi w częściach ich dotyczących.

X. Zwolnił oskarżonych D. K. i G. K. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok, wobec jego niezaskarżenia, uprawomocnił się w stosunku do oskarżonych K. K. (1), J. M. (2) i G. K. (2).

Wyrok ten został natomiast zaskarżony przez oskarżonego D. K. i jego obrońcę.

Obrońca oskarżonego D. K. na zasadzie art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości i na zasadzie art. 427§2 i 438 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z zeznań wszystkich świadków, nie wyłączając zeznań samego pokrzywdzonego,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść i wyrażający się w stwierdzeniu, że przypisany oskarżonemu czyn w pkt 3 aktu oskarżenia miał charakter kradzieży z włamaniem określonej przepisem art. 279§1 k.k. z uwagi otwarcie samochodu kluczem wcześniej zabranym, Podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy mógłby tylko doprowadzić do wniosku, iż działanie oskarżonego zawiera cechy kradzieży określonej treścią art. 278§1 k.k.,
3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść przez ustalenie, że oskarżony D. K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia skutera marki K. (...) podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego sprawia, iż fakt dopuszczenia się przez oskarżonego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia powyższego czynu budzi poważne wątpliwości w tym względzie wynikające ze stanowiska samego oskarżonego,
4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na stwierdzeniu, że oskarżony D. K. dopuścił się czynu zarzucanego w pkt 4 aktu oskarżenia prowadząc pojazd będąc w stanie nietrzeźwości, mimo poważnych wątpliwości w tym względzie z powodu braku dowodów w tym względzie,
5. rażąco niewspółmierność /surowość/ wymierzonej kary łącznej, wynikającą z zastosowania zasad zbliżonych do zasady asperacji poszczególnych kar zamiast korzystniejszej zasady absorpcji,
6. rażąco niesprawiedliwość, która polega na wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia.

Na zasadzie art. 427§1 i 437§2 k.p.k. wniosł:

1. o uchylenie wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej wymierzonej oskarżonemu D. K.,
2. o zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy oraz wymierzenie oskarżonemu stosownej znacznie łagodniejszej kary pozbawienia wolności oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania,
3. o wymierzenie oskarżonemu nowej kary łącznej na podstawie kar orzeczonych w stosunku do niego za czyny opisane w akcie oskarżenia na zasadzie pełnej absorpcji jednej kary przez drugą.

Również oskarżony D. K. skarżąc powyższy wyrok nie zgodził się z rozstrzygnięciem Sądu I instancji. Kwestionując ustalenia faktyczne wskazał, że przyznał się do zarzucanego czynu bowiem został wprowadzony w błąd w postępowaniu przygotowawczym. Nie zgodził się z opinią biegłego stwierdzającą w jego krwi stężenie alkoholu w wysokości 2,7 promila wskazując, że alkohol pił wieczorem, a do samochodu wsiadł drugiego dnia nad ranem, kiedy wytrzeźwiał. Nie zgodził się również z postawionym mu zarzutem kradzieży z włamaniem wskazując, że pokrzywdzony pożyczył mu auto.

Jednocześnie zwrócił się o przesłuchanie pokrzywdzonego J. M. (1) na rozprawie apelacyjnej.

W przedmiocie powyższego wniosku dowodowego Sąd Okręgowy rozstrzygnął na rozprawie apelacyjnej w dniu 19 grudnia 2014 r. (k. 696v).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje są oczywiście bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Z uwagi na tożsamość zarzutów podnoszonych w środkach odwoławczych zasadnym i celowym jest łączne ustosunkowanie się do nich, z uwzględnieniem odrębności wyeksponowanych w poszczególnych skargach apelacyjnych.

Wbrew wywodom apelujących Sąd I instancji poddał logicznej analizie wszystkie zgromadzone w sprawie dowody. Wnioski ocenne wyprowadził z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z zasadą bezstronności (art. 4 k.p.k.). Tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k. i jako takie nie wzbudzały wątpliwości Sądu Okręgowego.

Przede wszystkim bezzasadne w stopniu oczywistym są zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego. Podkreślić należy, że zarzut, o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k., nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia lecz musi zmierzać do wykazania, jakich konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie materiału dowodowego. Skoro obrońca oskarżonego nie przytoczył – poza ogólnikowymi stwierdzeniami – żadnych argumentów, które mogłyby podważyć ustalenia Sądu I instancji, stwierdzić jedynie należy, że sądowa ocena dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania) oraz nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Tym samym pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Zważywszy, że okoliczności podnoszone w omawianej apelacji (podobnie, jak apelacji oskarżonego) były już przedmiotem rozważań i oceny przez Sąd I instancji, zbędnym jest odnoszenie się w szerszym zakresie do zarzutów i argumentów na ich poparcie. W tym miejscu podkreślić jedynie należy, że ustalenia faktyczne wynikają w sposób oczywisty ze wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym wyjaśnień D. K. (wielokrotnie, w tym m.in. podczas rozprawy przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów). Odnosząc się do skonkretyzowanych zarzutów zawartych w obu apelacjach stwierdzić jedynie należy, że:

Po pierwsze, odnośnie czynu z pkt. 2 części wstępnej zaskarżonego wyroku Sąd I instancji oparł ustalenia faktyczne na spójnych i konsekwentnych wyjaśnieniach współsprawcy K. K. (1), z którym korespondują wyjaśnienia oskarżonego D. K.. Wprawdzie obaj oskarżeni przedstawili okoliczności kradzieży nieco odmiennie (obaj twierdzili, że pomysł dokonania wyszedł od kolegi oraz, że to kolega przyciągnął skuter do samochodu, którym poruszali się). Tym niemniej z ich wyjaśnień wynika jednoznacznie, że zamiar dokonania kradzieży został zaakceptowany przez drugiego z nich i wspólnie zrealizowany w ramach podziału ról.

Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem sądowym do przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował własnoręcznie wszystkie znamiona czasownikowe czynu. Wystarczy, że występuje on w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiając co najmniej bezpośredniemu sprawcy wykonanie wspólnie zamierzonego celu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1978 r., I KR 120/78, OSNKW 1978, nr 10, poz. 110).

Po drugie, wyjaśnienia oskarżonego w części dotyczącej kradzieży z włamaniem w nocy 15 maja 2013 r. do samochodu V. (...) znalazły pełne oparcie w zeznaniach J. M. (1). Pokrzywdzony konsekwentnie twierdził, że oskarżony dokonał zaboru w/w pojazdu wbrew jego wiedzy i woli.

Na marginesie, gdyby było inaczej, z całą pewnością nie zawiadamiałby organów ścigania o popełnieniu przestępstwa.

Dodać należy, że oskarżony jeżdżąc V. (...) przez tydzień, tj. do dnia 22 maja 2013 r. (do czasu uszkodzenia miski olejowej) rozporządzał przedmiotami znajdującymi się w samochodzie jak właściciel (m.in. już 17 maja 2013 r. zawiózł do S. Ł. znajdujące się w bagażniku narzędzia, a 20 maja 2013 r. sprzedał w B. nawigację).

Bezzasadny jest zarzut obrońcy oskarżonego, notabene nie poparty jakąkolwiek argumentacją, iż zachowanie D. K. w zakresie omawianego czynu należy oceniać w kategoriach art. 278§1 k.k. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko

Sądu I instancji, zgodnie z którym otwarcie drzwi pojazdu skradzionym wcześniej kluczem jest jedną z postaci czynności wykonawczej, o których mowa w art. 279§1 k.k.

Należy podkreślić, że w doktrynie od dawna ugruntowany jest pogląd i jednoznacznie przyjmuje się, że „włamanie” oznacza zachowanie polegające na usunięciu przeszkody, stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu, przy czym wskazuje się, iż nie musi ono polegać na stosowaniu siły fizycznej, oraz eksponuje cel, dla którego ustanowiona została przełamana przez zachowanie sprawcy bariera. Istota włamania sprowadza się nie tyle do fizycznego uszkodzenia lub zniszczenia przeszkody chroniącej dostępu do rzeczy, lecz polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie wyrażonej przez dysponenta rzeczy woli zabezpieczenia jej przed innymi osobami (Andrzej Zoll /red./, Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. II, Zakamycze - Małgorzata Dąbrowska-Kardas, Piotr Kardas Komentarz do art. 279 Kodeksu karnego, t. 13, podobnie Jerzy Bafia (w.) Kodeks Karny, Komentarz, Wydawnictwo Prawnicze 1987, t. 30, s. 281, Witold Świda Prawo Karne Warszawa 1978, Państwowe Wydawnictwo Naukowe s. 576).

Z powyższym stanowiskiem koresponduje pogląd judykatury, zgodnie z którym należy traktować jako kradzież z włamaniem zachowanie polegające na otwarciu drzwi oryginalnym kluczem wbrew woli osoby uprawnionej do dysponowania pomieszczeniem z zamiarem dokonania w ten sposób kradzieży (por. uchwała Sądu Najwyższego z 18 lutego 1972 r., VI KZP 74/71, OSNKW 1972/5/78, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2005 r., II AKa 269/05 OSA 2007/6/27; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1 marca 2013 r., II AKa 39/13, LEX nr 1294878).

Po trzecie, D. K. kwestionując opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej (w części dotyczącej czynu z pkt. 4 części wstępnej zaskarżonego wyroku) zdaje się nie dostrzegać tego, że określone w niej stężenie alkoholu we krwi (od 2,20 do 2,70 promila) dotyczy godzin wieczornych w dniu 15 maja 2013 r. (około godziny 22:30 -24:00). W tym bowiem czasie, jak przyjął Sąd I instancji, oskarżony kierował w/w pojazdem.

Na marginesie, stanowisko Sądu I instancji w zakresie omawianego zarzutu budzi pewne wątpliwości, zważywszy że oskarżony został uznany za winnego tego, iż w czasie zdarzenia kierował samochodem V. (...) mając we krwi ponad 0,5 promila alkoholu. Ustalenie takie, choć niezrozumiałe, jest – w świetle opinii biegłego – korzystne dla oskarżonego. Nie może więc zostać – z racji kierunku obu apelacji – zweryfikowane (zgodnie z opinią biegłego) na etapie postępowania odwoławczego.

Po czwarte, okoliczności popełnienia przez D. K. czynów z art. 244 k.k., czego oskarżony nie kwestionuje w apelacji, potwierdzili m.in. R. N., A. W. i T. C..

Oczywiście bezzasadny jest zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego poprzez wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie asperacji, zamiast absorpcji (na marginesie, kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone zostały w dolnych granicach ustawowego zagrożenia).

Wskazać należy, że obowiązujące przepisy prawne, nie wprowadzają automatyzmu w kształtowaniu kary łącznej wyznaczając jedynie granice w jakich kara łączna może być orzeczona. Przy wymierzaniu kary łącznej zastosowanie zasady pełnej absorpcji (rozwiązania najkorzystniejszego dla skazanego) nie jest jednak ani obowiązkiem sądu orzekającego, ani punktem wyjścia przy ocenie jej wymiaru, a wręcz przeciwnie jest rozwiązaniem skrajnym, stosowanym wyjątkowo. Przy tym popełnienie wielu przestępstw powinno raczej skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymiar kary łącznej nie może bowiem stanowić swoistej „premi” dla skazanego płynącej jedynie z faktu popełnienia większej liczby przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 października 2007 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 183/07, KZS 2007/11/19).

Orzekając karę łączną sądy winny brać pod uwagę ogólne dyrektywy jej wymiaru, określone w art. 53 k.k., przy uwzględnieniu prewencyjnego jej oddziaływania, ale także związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy przestępczymi zachowaniami.

Oskarżony D. K. dopuścił się przestępstw z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., art. 178a§4 k.k. i jednego ciągu przestępstw z art. 244 k.k., na który złożyło się aż 7 działań jednostkowych. O ile między w/w czynami istnieje pewna więź czasowa (zostały one popełnione w okresie od 25/26 kwietnia 2013 r. do 22 maja 2013 r.), o tyle jego przestępczym zachowaniom przyświecała odmienna motywacja i skierowane były przeciwko różnym dobrom chronionym prawem (mieniu, bezpieczeństwu w komunikacji i wymiarowi sprawiedliwości). Jak nadto słusznie zauważył Sąd I instancji, żadne z przestępstw nie dominuje nad pozostałymi na tyle, aby kary za pozostałe mogłyby być całkowicie pominięte przy wymierzaniu kary łącznej.

Wskazane wyżej okoliczności przekonują, iż orzeczona przez Sąd I instancji na zasadzie asperacji kara łączna 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (bliżej zasadzie kumulacji – 3 lata i 10 miesięcy, niż absorpcji – 1 roku) mieści się w granicach sądowego uznania i żadną miarą nie można jej traktować jako rażąco niewspółmiernej (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Skoro tak, to bezzasadny w stopniu oczywistym jest pogląd obrońcy oskarżonego, że orzeczona wobec D. K. kara czyni wyrok „rażąco niesprawiedliwym” w rozumieniu art. 440 k.p.k.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, należało orzec, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy §14 ust. 2 pkt 4 w zw. z §2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. należało zwolnić oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze gdyż uiszczenie ich – z uwagi na sytuację materialną oraz pobyt w zakładzie karnym – byłoby dla niego zbyt uciążliwe.